

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Canonicae Sive Ivs Ecclesiasticvm

Wiestner, Jacob

Monachii, 1705

IV. De Voto Obedientiae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62668](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62668)

53. Ut autem cum Professo ad conjugium Papa legitime dispense, necessaria secundum omnes est iusta causa: quâ deficiente, licet ab ipso initum matrimonium subsistat, ejus tamen defectus conscientis conjugale debitum, quod reddere tenetur, licite non exigit perinde, ut qui cum voto continentiae simplici sine dispensatione, vel cum ista sine ulla iusta causa, aut allegatâ causâ falsâ, impetrata matrimonium contraxit. Ratio prioris sive valoris matrimonii est; quia votum Solenne, matrimonium contrahendum dirimendi vim habet ex Ecclesiae Constitutione: quæ cum à Papâ, tanquam supremi Ecclesiae legislatoris Ecclesiastici, voluntate tota pendeat, in ea etiam sine ulla causa valide dispensat, ex doctrina Covarruviae p. 2. de Sponsal. cap. 6. §. 9. n. 8. Sanchez cit. disp. 8. n. 10. & Suarez Lib. 6. de LL. cap. 19. n. 6. Posterioris autem sive, quod tali casu debitum exigi ab ejusmodi professo vi dispensationis nequeat, ratio est; quia votum Continentiae, licet solennitatem & in ista fundatam matrimonii dirimendi vim habeat ex Constitutione Ecclesiae, istud tamen contrahendum impedit Jure Naturali & Divino: in quo, non exigente aut suadente iustâ causâ, etiam Papa invalidè dispensat; ac proinde votò illò obstrictus, licet matrimonium vi dispensationis Papalis absque iusta causâ obtentâ validè contraxerit, debitum tamen conjugale exigere non potest perinde, ac si cum ipso dispensatum non fuisset, ut cum S. Thoma 2. 2. q. 88. art. 12. Glossa in c. Non est 5. V. Adimplere, de Voto & aliis docet idem Sanchez l. cit. disp. 17. n. 3. Unde
- Dubium quartò est, an ad hujus dispensationis honestatem sufficiat causâ merè privata, vel publica exigatur. Sufficere privatam, sive speciale aliquod commodum professi v.g. continentiae votum

Solenne ob nimiam carnis fragilitatem difficillimè & non sine frequenti lapsu observantis, voluit Richardus in 4. disp. 2. art. 9. q. 1. Quam ejus Opinionem tanquam falsam rejiciunt Medina de Sacer. bom. Continentia, cap. 37. ad finem. Valentia 2. 2. disp. 6. q. 6. & Sanchez Lib. 8. de Matrim. disp. 8. n. 8. ad hujusmodi voti relaxationem publicam & valde urgentem, v.g. Regiæ vel principalis stirpis propagandæ, pacis vel Religionis in regno vel provincia conservandæ vel promovendæ, causam exigentes, cum; quòd dispensationis in hujusmodi voto ad conjugium ineundum, ex causâ merè privata concessâ, nullum extet exemplum: cum verò; quòd talis dispensatio fieri nequeat sine Clericali aut Religiosi Status decemto: quòd solius privati boni immutari permitti non sinit ratio naturalis, bonum merè privatum publico subordinatum. Rationi huic non leve robur inde accedit quòd, cum memorata eique similes dispensationis causæ merè privatae legitime subsint, si ejusmodi aliqua sufficeret & publica non exigeretur, cum Religiosorum professis & clericis in Sacris constitutis ad conjugium ineundum dispensationes frequentissimæ forent; earum tamen frequentia in Religiosi & Clericali Status labefactionem & opprobrium manifestè vergat: & quòd et ad Religionis privatæ utilitatis prætextu detendendas plurimi invitarentur, publicæ sit perniciosa.

ARTICULUS IV. De Voto Obedientiæ.

SUMMARIUM.

57. Ista persona subicitur gubernationi Pralati: 58. Copia

- 58. Cujus præceptum violans contra Obedientiam,
- 59. Et Justitia virtutes delinquit.
- 60. Obedientiam Religiosus debet Prælati sui Regularibus,
- 61. Et multo magis Papa:
- 62. Imò & Episcopo diocesano.
- 63. Huic tamen eam non debent Exempti,
- 64. Et quoad disciplinam Regularem etiam alii Religiosi:
- 65. Nisi ejus observantiam negligat Prælati Regularis.
- 66. Abbatissa in Moniales non Jurisdictionis
- 67. Sed Domestica solum competit potestas.
- 68. Obedientia non debetur Prælati præcipienti inhonesto.
- 69. Et que extra Regulam sunt:
- 70. Nisi amplius aliquid exigat speciale Institutum:
- 71. Ad cujus conservationem necessaria sub Regula sunt.
- 72. Religiosi tenentur ad asperitates Regule primæ,
- 73. Sub Ordinis sui votis comprehensas.
- 74. Idem tenentur ad observantiam Regule Reformatæ:
- 75. Præferimus, si laxior observantia introducta non congruat fini,
- 76. Et Votis substantialibus Religionis.

57. **C**onsiliorum Evangelicorum & Statum Religiosum constitutum votorum postremum est Obedientia: quam Deo promittens seque Religionem tradens propriæ voluntati renuntiat; ut jam proprium velle ac nolle non habeat. *c. Si Religiosus* 27. *pr. de Elect. in 6.* seque Prælati gubernationi subjiciens obliget ad obtemperandum in omnibus, quæ honesta justâ

que & Regulæ conformia sunt, ut paulò post statuetur ad mentem S. Thomæ 2. 2. q. 186. art. 9. Laiman *Lib. 4. Tract. 5. cap. 9. n. 1.* & Donati *Tom. 4. Prax. Regul. tract. 17. q. 4. n. 1.* Juxta quam explanationem Obedientiæ voto, in quacunque approbata Religione præstito Deo, adjuncta est traditio sui, seu personæ voventis actualis translatio in Religionem cum promissione ejus Prælati præcepta exequendi: quæ ab isto acceptatâ Religionem, cujus nomine acceptatio fit, acquiritur jus & quasi dominium in personam voventem, & hæc ipsi incorporatur perficiturque contractus & mutua obligatio, quæ Professum inter & Religionem intercedit, ut rem hanc perquam eleganter & accuratè declarat Suarez *Tom. 3. de Relig. lib. 10. cap. 5. n. 5.* Unde

Inferitur, ex Professione, uti & Simplicibus Religionis votis, in Societate JESU post Novitiatu biennium emissis, & à Prælato vel alio potestatem habente acceptatis, confurgere obediendi obligationem duplicem. Unam ortam ex voto seu promissione Obedientiæ factâ Deo: alteram ex illa sui traditione, & huic adjuncta aut virtute in ea contenta promissione, respiciente Religionem; ac proinde in voti Obedientiæ violatione contineri malitiam seu peccatum duplex. Unum contra Religionem in transgressionis voti seu promissionis factæ Deo: alterum contra Justitiam, imò & fidelitatem, in juris ex ista sui traditione eique adjuncta promissione Religionem quæ sit læsione consistens, ut advertit idem Suarez *cap. 6. n. 1. & 2.* cujus doctrinam non obscurè Donatus *cit. q. n. 6.* & perspicuè approbat Palao *Tract. 16. disp. 4. p. 1. n. 3.* Hæc satis certa.

Dubium est primò, cui Religiosus vi Obedientiæ ita promissæ teneatur obedire. Certum est primò, quemlibet obedire

58.
59.
59.
59.

Uuuu a

bedire teneri Pralato seu superiori suæ Religionis Locali, Provinciali, Generali, observatâ tamen eorum subordinatione; ut Provincialis potius quàm Localis, & præ istorum utroque Generalis mandata observentur, juxta *can. Que contra 2. disp. 8. ibi, Major potestas minori ad obediendum præponitur, & can. Qui resistit, 11. q. 3.* Ratio est; quòd, cum huic Obedientiam illorum uterque, Provinciali Localis superior debeat, præceptis à Generali contrarium neuter, & quod à Provinciali mandatis adversatur, Localis superior præcipere non possit; ac proinde præ utroque Generali, Provinciali præ Locali superiore sit obtemperandum, Sylvester *V. Obedientia, q. 10. & cit. Sanchez cap. 11. n. 6.*

61. Certum est secundò, omnes utriusque sexûs Religiosos non minùs quàm propriis Ordinibus sui Prælatis, imò præ istis obedire teneri summo Pontifici, ea quæ Regulæ conformia sunt, præipienti; quia ipsi non tantùm ratione jurisdictionis in omnes Christi fideles competentis, sed ex voto etiam Obedientiæ, tanquam supremo & generali omnium Religionum Pralato & aliorum Capituli subjiuntur; neque enim Religiones ab ipso aliâ ratione, quàm ut supremus earum Prælatus esset, censentur approbatæ, Navarrus *Manud. cap. 12. n. 76. cit. Suarez cap. 11. n. 13. & Laiman cap. 8. n. 3.*

62. Dubium autè & controversia primò est de Episcopo. Non quidem quoad Moniales; quia, cum istæ, quando exemptæ non sunt, Obedientiam Episcopo promittant, ei Regulæ conformia præipienti non minùs quàm exemptæ proprio suo Pralato Regulari, & potius quam Abbatissæ, Priorissæ &c. obedire tenentur, Sanchez *Lib. 6. Moral. cap. 1. n. 11. & Palao cit. disp. 4. p. 2. n. 5.* Neque etiam quoad easdem & Religiosos e-

tiam exemptos; quia, cum istorum superior quoad observantiam Regularem non sit, vi voti Obedire ipsi non tenentur, Sanchez *n. 13. & Palao n. 5.*

Sed quoad non-exemptos: quos ex voto ipsi obedire teneri, cum Petr. Leidesma *Tom. 2. Summa, Tract. 10. cap. 7. n. 2.* sustinent *cit. Palao n. 16. & Donatus q. 30. n. 4.* cum; quòd quatenus Papa respectu totius orbis Christiani Episcopus valeat respectu propriæ sue diocesis, nisi ejus potestas Apollolica reservatione sit restricta; ac proinde vi voti sicut Religiosi quicumque Papa, non exempti Episcopo ad Regularem disciplinam pertinentia præipienti obedire teneantur; tum verò, quòd non-exemptorum Prælatis in Religiosos sibi subiectos jurisdictionem immediatè non accipiunt à Papa, sed ab Episcopo; & propterea talis subditi Religiosi Episcopo potius quàm Pralato suo Regulari, tanquam sibi immediato & principali suo Pralato, teneantur obedire. Verissimè tamen, Religiosos non-exemptos, qui Obedientiam Episcopo tanquam proprio suo Pralato specialiter non vovent, ad ipsi ratione voti obediendû neutiquàm adstringuntur. *Quandò 7. de Offic. Ordin. notant Innocent. n. 2. Panormit. n. 5. Laiman n. 4. & ex aliis defendunt Sylvester 7. Obedientia, q. 8. Sanchez cit. cap. 1. n. 12. & Pirrhing ad Rubric. cit. n. 58. pro se allegantes D. Thomam 2. disp. 44. in fine in Exposit. lit. ad 3. Rationem reddunt quòd Religiosa vota emittentes Obedientiam solummodo promittant Abbati & ipsique regimini se submittant; & propterea obligatione ex Obedientiæ voto orta & quoad observantiam Regularem Abbati potius, quàm Episcopo obedire teneantur; ex eo enim & non aliunde provenit, quòd Monachum Episcopus non nisi de Abbatis sui voluntate valeat ordinare.*

ordinare, ex Gregorii Papæ rescripto & decreto Concilii Carthaginensis 7. can. 1. & can. fm. disp. 58. relatis: & non habeat potestatem irritandi vota, sicut eam respectu omnium Regularium habet Papa, ut verius censet Suarez cit. cap. 11. n. 17. ubi & Lib. 6. de LL. cap. 14. n. 6. negat ab adversa parte allegatam paritatem inter Potestatem Papalem respectu totius Orbis & Episcopalem respectu aliquis diocesis, cujus vanitas satis ostensa est Lib. 1. Tit. 31. an. 81. Unde firmum non est, quod in contrarium deductum est, prius argumentum.

Non firmius est alterum; quia, esse Regularium non-exemptorum Prælati jurisdictionem immediatè accipiant ab Episcopis, non tamen istis promittitur Obedientia, sed Prælati Religionis; à quibus etiam Dei & Religionis, non Episcopi, nomine acceptatur votum Obedientiæ & huic adjuncta sui traditio ac promissio honestis ac Regulæ conformibus ejus præceptis obtemperandi. Unde, licet ejusmodi Religiosi tanquam clerici vel personæ Ecclesiasticæ non-exemptæ Episcopo subiciantur in iis, quæ pertinent ad disciplinam Ecclesiasticam, per se tamen non ei, sed Prælati tantum Regularibus subiciuntur quoad observantiam Regularem: & quoad hanc istis potius, quam Episcopis tenentur obedire, arg. can. cit. ut cum cit. Doctore Angelico rectè observat Sanchez cit. n. 12. & cit. Tit. 31. n. 68. est insinuatum. Per se, inquam; quia per accidens, si Prælati in disciplina Regulari conservanda eique adversantibus erratis corrigendis, etiam post monitionem factam, negligentes sint, observantiam illam urgere & transgressores corrigere ac punire, e. Quanto cit. & variis casibus etiam contra exemptos procedere Episcopi possunt: non quidè ratione Obedientiæ sibi promissæ,

sed ratione jurisdictionis, in omnia loca & personas Ecclesiasticas non-exemptas ipsis competentis; ut officio & obligationibus undecunque provenientibus faciant satis, ut in e. cit. notant Panormit. n. 3. & Laiman n. 4.

Dubium & controversia est secundò de Abbatissa, Priorissa & similibus feminis, Monialibus præpositis. De quibus dubitandi minimè levis ratio est; quòd, cum spirituales jurisdictionem non habeant, imò, communi Jure spectatò, ejus sint incapaces, sibi subditis Monialibus præcipere nequeant in virtute Obedientiæ. Unde neque istæ vi voti & promissionis Obedientiæ ipsis tenebuntur obedire; quia præcipere & obedire sunt correlativa; ut ratione & vi voti Obedientiæ quis obtemperare non teneatur, nisi ei, qui ratione & vi voti præcipere potest.

Verum, licet Monialium præpositæ quæcunque, potestate Clavium, e. Nova 20. de Penit. & remiss. & in hac fundata spirituali jurisdictione, & in virtute Spiritus sancti aut sanctæ Obedientiæ vel sub censuris aliquid præcipiendi prohibendive potestate careant: habent tamen in Moniales potestatem Dominativam & Domesticam, ortam ex professione & huic adjuncta sui traditione atque obediendi promissione: cujus ratione & vi etiam ipsæ Monialibus ad Regularem observantiam pertinentia, v.g. ut frequentent chorum, imposita munera obeant, clausuram accuratè observent; ne externis colloquantur, mittant manna, literas dent vel accipiant, præcipere vel prohibere easque ad hujusmodi præcepta implenda etiam graviter valent obligare. Ita cum cit. Sanchez cap. 1. n. 7. & Suarez cap. 11. n. 20. Tamburinus de Jure Abbatissarum disp. 12. q. 5. n. 3. & Donatus cit. Tract. 17. q. 32.

Dubium tertio est, quæ Religiosis præcipi

U u u 3

66

67

68

præcipi à Prælatis possint. Generaliter quamlibet rem honestam ipsis præcipi ab his posse, suadet non contemnenda ratio; quòd Obedientiam promittendò propriam voluntatem abdicarint, & submiserint Prælato; ut jam velle ac nolle proprium non habeant, *et. Si Religiosus cit. & can. Non dicatis 12. q. 1.* Unde Prælato suo, quamlibet rem honestam & peccatù non continentem præcipienti, obtemperandi necessitate teneri videntur, præsertim in Religionibus, quarum Regulis præscribitur; ut ei obediant in omnibus iis, in quibus manifestum peccatum non cernitur, ut Societatis JESU Constitut. p. 3. cap. 1. n. 23. & p. 6. cap. & n. 1. habetur.

69. Nihilominus D. Thomæ 2. 2. q. 104. art. 5. ad 3. cæterorumque primi nominis ac notæ T. T. & à S. Bernardo Lib. de Precept. & Obed. cap. 7. tradita doctrina est, Religiosis subditis præcipi à Prælato non posse, quæ extra Regulam sunt; ut adeò obligari ab his nequeant ad ea, quæ neque expressè neque tacitè vel implicite in Regula continentur. Ratio est; quia Prælati autoritas sive potestas præcipiendi, & obsequendi necessitas, quæ tenentur Religiosi, oritur ex sui traditione cum promissione obediendi; cum enim ista subiectio omnino voluntaria sit, eorum Religioni se tradentium voluntatem ac promissionem non excedet: ipsi autem se tradendò obedientiam tantum promiserunt secundum Regulam Instituti, quod sunt amplexi; ac proinde ea, quæ contra vel extra Regulam sunt, neque præcipi possunt à Prælato, neque Religiosi exequi tenentur; quia actus agentium non operantur ultra eorum intentionem, *arg. l. Non omnia 19. ff. de Reb. credit.*

70. Ne autem cum hac sententia pugnent allegatæ Societatis Constitutiones, memoriâ retinenda est, iam à S. Patriar-

cha Benedicto prodita, & à S. Thomæ l. cit. & 2. diff. 44. q. 2. art. 3. relecta distinctio Obedientia triplicis: quarum primam meritò Indiscretam & Obedientia nomine indignam vocat; quòd de rebus illicitis & ut FF. Minor. Regule cap. 10. loquuntur, contra animam sit. Altera dicitur Sufficiens & vi votorum à subditis debita Prælato, non tamen perfecta; quæ omnibus Religiosis est communis, & ad ea duntaxat se extendit, quæ in Regula explicitè vel saltem implicite & virtualiter continentur, & pertinent ad observantiam Regularem. Tertia Perfecta dicitur; quòd nullis terminis coarctetur: sed se extendat ad omnia, in quibus manifestum peccatum non cernitur, neque præcepta duntaxat, sed bona etiam voluntatis superioris observat quam S. P. Ignatius in Constitutionibus cit. n. 23. & n. 1. alumnis suis omnibus & FF. etiam Minoribus commendat ipsorum Regula cap. 10. cit. Obedientiam exi- gens in omnibus, quæ non sunt contra Regulam & animam.

Quod, licet verissimum sit, non tamen, ut Lessius Lib. 2. de l. & l. cap. 44. n. 77. existimat, in his omnibus Obedientia superiori debita est vi voti; quia dictæ Constitutiones & Regula non loquuntur de rigore Obedientia, quæ vi voti debita est: sed de Perfectissima, ad quam S. P. N. Societatis Religiosos omnibus viribus voluit committi; cum, si ea debita esset ex voto, Religiosi ad impositas sibi quasvis austeritates obligarentur, Corduba in Regulam S. Francis- sci cap. 10. cit. q. 2. diff. 1. cit. Sanchez cap. 2. n. 16. Suarez cap. 8. n. 6. & Tom. 4. tract. 9. lib. 4. cap. 12. à n. 10. & Palao cit. diff. 4. p. 4. n. 3. Unde

Dubium quartò est, quamnam Regulam tacitè sive implicite comprehendat sentiantur, *Mihi præ aliis semper placuit 43.*

uit explicatio S. Thomæ *cit. q. 2. art. 3. cit.* Sanchez *cap. 2. n. 9.* & Suarez *cap. 8. n. 7. & 13.* Regulâ ita comprehendit, asserentium omnia, quæ moraliter necessaria sunt ad conservationem Institutii & ipsius Regulæ expressæ observationem: sicut sunt mutua officia & obsequia fraternæ Charitatis, munera seu functiones & negotia Ordinis, correctiones & pœnæ ob votorum Regularium & multò magis Divinorum aliorumque præceptorum omnibus Christianis communium transgressionem inflicta, mortificationes, penitentia, aliæque piæ opera & exercitia, multum conducentia ad ejusmodi transgressiones in futurum vitandas, aut etiam mala & calamitates publicas avertendas: & in Societate nostra specialiter Missiones ad Indos, Saracenos & quaslibet mundi partes pro conversione Infidelium, Hæreticorum & Schismaticorum ad Ecclesiæ gremium reductione & unione, aliisque labores ac functiones obeundæ pro salute animarum. Imò ista ipsa ejus Regulæ expressè continentur *Constit. p. 9. cap. 5. n. 9.*

71. Dubium quintò est, an Religiosi obligentur ad asperitates Regulæ primæ, & etiam si ea cum tempore sit relaxata. Dubitandi ratio est; quia Regulæ observandæ obligatio oritur ex voto, eique adjuncta & per omnia respondente promissione: votò autem Obedientiæ promittitur Obedientia secundum Regulam à Sede Apostolica approbatam, qualis primæ: non ab ea deviantium hominum malitiâ corrupta est, sicut est relaxata & moderna. Rationi huic non nihil deferendum, & discrimen faciendum est inter asperitates; vel enim istæ ab ipso Religiosis exordio includuntur in ipsis votis, vel non? si posterius hoc, ad earum observantiam Religiosi non tenentur; quòd non-usu seu contraria &, ut sup-

pono, legitimè præscriptâ consuetudine iis sit derogatum: & derogari potuisse, indubitatè defumatur ex *e. fin. de Consuetud.* Si prius, & vota, ut nunc emittuntur, quoad tenorem ac sensum mutata non sunt, ad eorum observantiam omnino tenentur; quia ex proprio voto ortæ obligationi, cum Naturalis & Divini Juris sit, non-usu seu consuetudine contrariâ nequit derogari, *e. fin. cit.* Aliter res se haberet, si modernus votorum sensus non idem esset cum primæ, & asperitates non, ut olim, etiam hodie votò comprehenderentur; tali enim casu eas observandi obligatione Religiosos hodie non teneri, præter alios DD. censet Palao *cit. p. 4. n. 9.*

72. Dubium sextò, & magni momenti controversiâ est, de Regula Reformatâ, an ad ejus ad primæ vigorem reductâ observantiam etiam teneantur, qui Religionem professi sunt ante reformationem. Rationes dubitandi de utraque parte non leves sunt: & Affirmativam quidem valde difficilem reddit; quòd Religiosi vi voti solummodo obligentur ad Regulam & observantiam, ad quam in Professione se obligarunt: istâ autem solummodo se obligarint ad observantiam Regulæ, privilegiò vel consuetudine primæ vigori contrariâ mitigatæ & relaxatæ; non secundum primæ rigorem accuratæ & reformatæ. Negativa non magis expedita est; quòd Religionum Prælati cum Capitulo generali collapsam disciplinam erigere, & conditis etiam novis Ordinationibus reparare permittantur *e. fin. & Clement. 1. hæc Rubr.* uti etiam à Trident. *Sess. 25. cap. 1. de Regular.* quod cum effectu vix, & ne sic quidem possent, si Religiosi ab ipsis salubriter ordinata, & relaxatæ vel omnino collapsæ Regulæ reformationem ad prætinam observantiam acceptare non tenerent.

tenerentur. Quarum rationum vi in diversa distractorum DD. contrarias Opiniones, si possunt, in concordiam reducere juvat ope distinctionis inter tres modos relaxationis.

Et primò quidem, si Regula privilegio Apostolico, vel ab ipso Ordinis Prælato & Capitulo ex justa causa mitigata sit, ejusque præsens observantia nemini offendiculo; & Religiosis secundum eam viventibus via ad Perfectionem commoda sit, ejus ad primævum rigorem redactæ reformatione eos, qui ante hanc professi sunt, non teneri, ratio dubitandi prior omnino evincit, & cum *cit. Suarez cap. 8. n. 17.* & aliis tradit Palao *cit. p. 4. n. 11.*

75. Secundò contrà, si Regula transgressionum frequentium continuatione & superiorum ejus observantiam non promoventium negligentia cum tempore ita relaxata sit; ut secundum præsentem ejus observantiam viventium pauci vota observare & ad Religiosam Perfectionem pervenire studeant; ideòque aliis scandalo & occasio querelarum sint, ejus reformatione etiam tenentur, qui eam ante hanc sunt professi; cum propter rationem dubitandi posteriorem: tum verò; quòd hujusmodi Regulæ relaxatio ad Religionis dissolutionem aperte tendat; & propterea irrationabilis & non tam Consuetudo sit, quàm Corruptela: quæ quantocunque, etiam immemoriali tempore observetur, pristina Regulæ non potest prævalere, aut ab ejus ad pristinum vigorem reformatæ observatione subditos deobligare, Felinus in *c. Cum omnes 6. de Constitut. n. 15.* Sylvester *V. Religio 6. q. 6. cit.* Sanchez *cap. 2. n. 75.* & Suarez *cap. 8. n. 20.*

76. Tertiò, si Regulæ primævæ accurationi prævaluit consuetudo: quæ, licet Religionis substantialia convellendi e-

jusque dissolvenda aut scandalorum periculum non inductum, complures tamen asperitates & ad perfectionem assequendam multum conducentes observantia cum tempore sublata sunt: eorum Apostolica, vel etiam Prælati & Capituli generalis reformatione ad primævum statum reducatur, ut ei reformatione se conforment, obligari probabiliter etiam possunt, qui eam nondum reformatam sunt professi, ut cum Panormitano *in c. Super eo 9. de Regul. n. 5.* & aliis docent *cit. Sanchez n. 31.* & Suarez *n. 14.* Ratio est; quia, licet per continuatas etiam peccaminosas transgressionum cum tempore introducta consuetudo, quamdiu duravit, Regulæ obligationem relaxandi vim habuerit, *arg. cit. in fin. de Consuet.* non tamen Papa & ipse etiam Religiosis Prælati & Capitulis abstulit potestatem, ipsa per reformationem sublata, Regulam pristino vigori restituendi, aut ad restitutæ observantiam subditos obligandi, *arg. c. in Communi & Trident. cap. 1. cit.*

Neque obstat ratio prior; quia sponte sua Religionem profitens tunc se tradere & Prælato promittere censetur, quòd paratus esse velit ad amplectendam, quæ ad bonum Religionis statum conservandum reparandumque & ad Perfectionem à Religionis fundatoribus propositam valde conducenda sunt; ideo enim Novitiis Regulæ à fundatoribus præscriptæ tenor prælegi & explicari solet, vel legendus exhiberi. Unde ad reformationem admittendam etiam vi voti tantum obligari videntur; dummodo per eorum votis accidentariæ asperitates valde graves, & rigor à præsentibus observantia valde diversus & vitam multo difficiliorum reddens non inducatur; quia, etiam ad talem votò se obligare voluisse, prælati mi rationabiliter non possunt. TITU.